

ПОДКАСТ

**ПОДКАСТ 1 – ПОГЛЕД
НИЗ ТУЃИ ОЧИ:
ВРЕДНОСТИ, КУЛТУРА И
ИДЕНТИТЕТ**

“МОЕТО ПРВО ИСКУСТВО ВО НОВО ОДДЕЛЕНИЕ“

Дали некогаш си влегол во некоја просторија и си почувствувал како сите други, веќе да ги знаат правилата – освен тебе? Така се чувствував на мојот прв ден во новото одделение.

Кога влегов во училиницата, свончето штотуку беше засвонето. Учениците разговараа, се смееја и се движеа меѓу клупите како да се познаваат отсекогаш. Застанав на вратата малку подолго од вообичаено, држејќи го ранецот малку поцврсто од обично.

- Не знаев каде да седнам.
- Не знаев со кого да разговарам.
- Не знаев кои и какви шеги им се смешни.

Се чувствував како секое мое движење да се следи – или барем така ми изгledаше мене. Промената на училиштето не беше мој избор. Моите родители се преселија во друг град поради работа и одеднаш, на пола учебната година, се најдов во сосема нова средина.

Сите веќе ги имаа своите рутини. Своите најдобри пријатели. Свои групи за разговор. Јас имав... Google Maps, нова адреса и многу прашања.

На почетокот се обидував да се вклопам. Повеќе слушав отколку што зборував. Кимав со главата за време на разговорите, дури и кога не разбирав за што зборуваат другите. Мислев дека ако бидам доволно тивок, луѓето на крај ќе ме прифатат. Но научив нешто важно. Тишината не те прави невидлив. Те прави изолиран.

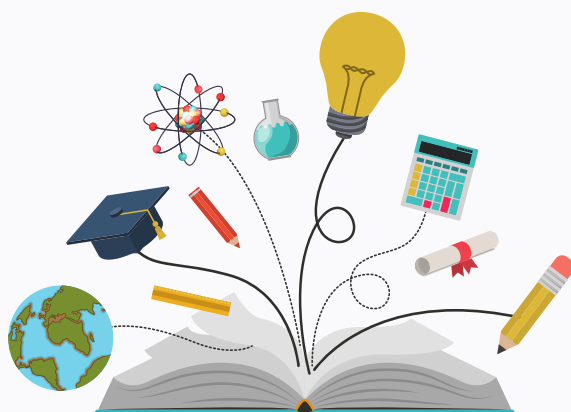
Еден ден, за време на час по историја, наставничката побара волонтери да презентираат тема. Мојот прв инстинкт беше да избегнам внимание. Но нешто во мене – можеби досада, можеби љубопитност – ме натера да ја кренам раката. Отсекогаш сум знаел добро да раскажувам приказни, а историјата беше еден од моите омилен предмети. Па почнав да зборувам. Раскажав приказна за тоа како една мала одлука на една личност, го променила текот на настаните. И на мое изненадување... соучениците слушаа. Дури и поставуваа прашања потоа.

Гледајќи сега во минатото, тој момент промени сè. За првпат почувствував дека имам што да понудам – мал, но значаен дел од себе.

По тој ден, почнаа да се случуваат мали промени. За време на одморите, неколку ученици почнаа да ме прашуваат за моето претходно училиште. За моите хобија. За музиката што ја сакам. Тоа не стана веднаш пријателство. Но беше поврзаност. И беше вистинска.

Еден момент ми остана во сеќавањето повеќе од сите други. За време на ручекот, еден соученик се понуди да седне до мене. Не разговаравме за ништо посебно – за храната, часовите и претстојните празници. Но, за мене - тој разговор значеше припадност. Ме потсети дека она што најчесто ни помага да се прилагодиме - не се големите настани. Туку малите гестови на добрина.

Тоа искуство ме натера да размислам за тоа кој сум јас. Сфатив дека различноста не започнува секогаш со различни националности или јазици. Понекогаш, таа започнува со тоа да бидеш нов. Со различни искуства. Со гледање на светот од друг агол.

Сите ние носиме сопствени култури – од нашите семејства, маалата, вредностите и начините на размислување. Преку запознавање на себе си – со моите силни страни, мојата чувствителност и мојата љубопитност – научив како да се поврзам со другите без да го изгубам тоа што сум. Почнав да се изразувам. Да поставувам прашања и да покажувам интерес за другите, наместо да чекам тие да ме забележат. И станав повнимателен кон новите ученици кои се приклучуваат во нашето училиште. Сега, кога ќе видам некој како стои несигурно на вратата, се насмевнувам или мавтам, затоа што знам, колку моќен може да биде тој мал гест.

Преселбата во ново одделение ме научи повеќе, одшто очекував. Не се работеше само за прилагодување на нови предмети или наставници. Се работеше за разбирање на себе си – мојата издржливост, моите стравови и мојата способност повторно да започнам. Научив дека интеркултурната подготвеност започнува со самосвест.

Да знам што ме прави тоа што сум јас и како можам да го внесам тоа во една група, на начин кој создава поврзаност, наместо дистанца.

Кога денес размислувам за тоа, јас сум благодарен за тој непријатен „прв“ ден. Тој ме научи дека чувството да си „различен“ не е слабост – туку отвара врата. А зад таа врата се наоѓаат емпатијата, храброста и откритието дека сите ние сме новодојденци некаде – барем еднаш во животот.

Прашања за рефлексija

1. Кога си се почувствувал „различен“ или нов во некоја група – и што ти помогна да се почувствуваш прифатен?
2. Кој мал чекор би можел да го преземеш следниот пат за да му помогнеш на некој друг да се почувствува добредојден или вклучен?
3. На кого околу тебе можеби му треба насмевка, мавтање со рака или покана?

Финансирано од Европската Унија. Изнесените ставови и мислења се исклучиво на авторот/авторите и не ги одразуваат нужно ставовите и мислењата на Европската Унија или на Фондацијата за развој на образованието. Ниту Европската Унија, ниту Фондацијата за развој на образованието не сносат одговорност за нив.

Сите резултати стекнати во рамките на проектот „Building Community Links“ се достапни со отворени лиценци (CC BY-SA 4.0 DEED). Тие можат да се користат бесплатно и без ограничувања. Копирањето или обработката на овие материјали, во целост или делумно, без согласност на авторот е забрането. Во случај на користење на резултатите, потребно е да се наведе изворот на финансирање и авторите.